

אנו בניך

אברהם, יהודי זקן היה, והוא התגורר בבני ברק. נחום וחיים היו בניו. חיים התגורר בירושלים, ונמנה על ענייה המרודים: לא היה לו כדי מחייתו, ומצבו הפיננסי היה בכי רע. לעומתו התגורר נחום בוילה מהודרת בשכונת "אחוזה" היוקרתית השוכנת למרגלות הכרמל, בחיפה. נחום לא אהב לתמוך בעניים. הוא היה חסיד נלהב של האמרה החותכת בה נהג להשתמש דרך קבע: "שילכו לעבוד!". מתנת הבר מצווה שהעניק נחום לאחיינו, בנו של חיים, הייתה ספר דקיק. ספר- ותו לא.

כאשר התארס אותו נער בר מצווה, והפך לחתן- הבין חיים כי אין לו אלטרנטיבה אחרת- חייבים לפול ולהתחנן בפני האח החיפאי. הוא עלה על קו 940 צפונה, אל האח העשיר. 'נכון, נחום לא ימלא כל הוצאותי', חלפה מחשבה בלבו, 'אבל נתינה הגונה מצפה לי. אחי בודאי לא יסתפק במועט, אלא יעניק לי בלב חפץ'. הוא טיפס במעלה הכרמל, עד שהגיע אל החווילה ההדורה. אכזבה.

שקל אחד חדש, בודד וקר נגע בכפו של חיים. הוא לא האמין למראה עיניו. "הרי אתה אח שלי!" זעק במר ליבו. "אני? אחיך?! כלל לא ידעתי שיש לי אח. בטח אתה מתכוון שכל עם ישראל אחים, אז נתתי לך כפי שאני נותן לכולם, מובן?". עם קור ליבו של נחום ניתן היה להקפיא את השמש היוקדת. חיים, שבור ומזועזע, קם ונסע לבני ברק. בדמעות שפך את ליבו לפני אביו הזקן, שם, בסמטה הבני ברקית. והאב הקשיב ללא אומר. "יהיה בסדר!" אמר לבנו. רק זאת אמר, ותו לא.

מרצדס כסופה החליקה על אספלט שחור שידע ימים יפים יותר. "הגענו ילדים. תתנהגו יפה אצל סבא, כן?" נחום יצא ממכוניתו עם ילדיו, צועד קוממיות אל ביתו של אביו. הוא עלה במדרגות ונקש קלות בדלת. הושיט יד לפתוח, כהרגלו- אך המנעול התנגד הפעם. הוא לחץ על הפעמון שוב ושוב אך רק כעבור רגעים ארוכים נשמע קול: "מי זה?". "אבא, זה אני, זבולון! קרה משהו, אבא?" קול עמוק חדר דרך הדלת: "אל תגייד אבא. בן יחיד יש לי בירושלים, ורק הוא יקרא לי אבא. הנשמע כדבר הזה? אדם זר יצמיד לי תארים חדשים?". "אבל זה אני, נחום, הבן שלך! אני כאן בחוץ עם הנכדים!" נחום היה מזועזע. מה קרה לו, לאביו? האמנם זקנה קפצה עליו?! הפעם נשמע קול שקשוק מפתחות. הדלת נפערה לרווחה. בפתח ניצב ר' אברהם, שבעים וחמש שנותיו יוקדות דרך עיניו: "תשמע, בן אדם. אם אתה לא אח של חיים- איך אני אבא שלך, והרי אני אבא של חיים?"

